

Etäopiskelu. Se jakaa paljon mielipiteitä ja jopa oma pää on joskus ihan sekaisin kaikista ajatuksista. Toisinaan kivaa, toisinaan ei. Niin etäopiskelussa kuin kaikessa muussakin on hyviä, sekä huonoja puolia. Tavallaan etäopiskelu on antanut enemmän aikaa ja vapautta, kun koulumatkoihin ei mene aikaa ja hypäreille keksii enemmän tekemistä kotioloissa. Nyt kerkeää nukkua aamulla puoli tuntia pidempään ja kukaan ei estä pienten torkkujen ottamista hypärillääkään tai vaikka ruokatauolla. Pitää vaan muistaa laittaa herätys, että kerkee seuraaville tunneille. Lisäks hypäreiden aikana on kerennyt lähteä vaikka jälle hiihtämään, teiden sulettua juoksemaan tai muuten vain ulkoilemaan. Sillon pääsee haukkaamaan raitista ilmaa ja siirrettyä kouluhommat hetkeks pois mielestä.

Etäkoulun aikana esille on kuitenkin tullu myös oma laiskuus. Tuntuu ettei jaksakaan tehdä mitään ja välillä oppituntien aikanakin motivaation etsiminen keskittymiseen voi olla vaikeaa. Jostain se täytyy kuitenkin aina löytää ja siihen auttaa esimerkiksi sängystä ylösnouseminen ja meneminen pöydän ääreen opiskelemaan. Näin kotioloissa tulee helposti opiskeltua sängyssä maaten, peiton alla ja jo pelkästään se alkaa aiheuttaa laiskuutta. Olisi hyvä jos nyt etäkoulunkii aikana pitäis omista rutiineista kiinni ja se on ainaki mua auttanu jaksamaan ja pitämään päivässä edes jonkinlaisen järjestyksen.

Hiihtoloma tuli sopivaan hetkeen ja sen aikana pysty ottamaan rennosti, minkä jälkeen opiskelu on lähteny taas rullaamaan. Lomailu ja sen aikana pilkahtanut aurinko tuli tarpeeseen. Tuli jo niin keväiset fiilikset, että alkoi ihan hymyilyttää. Loma antoi uutta virtaa opiskeluun, urheiluun ja kaikkeen. Toisinaan loma ei edes tuntunut niin "lomalta", kun muutenkin ollaan kaikki päivät vietetty kotona, eikä mihinkään päässyt oikein lähtemään, mutta ainakin se antoi vapautta ja sai hengähtää kaikkien koulujuttujen puolesta.

Nyt loman jälkeen on taas jaksanu vähän paremmin täällä kotonakin, mutta olishan se nyt kiva päästä takas oikeeseen kouluun, opiskelemaan oikeessa luokkahuoneessa. Sitten näkis taas ihmisiä ja erityisesti koulukavereita, keitä on nyt etäkoulun aikana ollu tosi hankalaa nähdä. Nyt tän etäjakson aikana on ollu jopa outoa huomata, miten jo pelkästään se, että sun ympärillä on ihmisiä, on jotenkin niin tärkeä. Ei niille tarvii edes puhua, mutta se, että tuntee kuuluvansa yhteisöön, näkee ihmisiä ja kuulee puheensorinaa, on jotenkin vaan huikkeeta, mitä ei oo aikasemmin ees tajunnu.

Etäkoulu on järjestetty hyvin ja kaikki on sujunut hyvin, mutta silti paluu normaaliin arkeen on lähes päivittäin mielessä. Nyt täytyy tuijottaa samaa maisemaa ikkunasta melkein joka päivä ja monta tuntia putkeen opiskelun ohessa. Välillä siis tuntuu, että pää on jo ihan sekasin ja millään ei ole enää mitään väliä, mutta päivä kerrallaan eteenpäin.